

so naši čitatelji že tako zvedeli iz sočasnih poročil, ki so jih prinesli vsi slovenski in tudi nemški časopisi dunajski; niti se ne bomo spominjali krasnih govorov, govorjenih pri tej priliki na Dunaju in v Ljubljani, oziroma v Belem gradu — obširnejši članek o obeh slavljencih itak prinesemo v prihodnji številki — vendar se nam hoče že na tem mestu pokazati na nekatere vesele prikazni, ki so se pojavile pri omenjeni slovesnosti.

Le-ta je bila prvič lepa priča slovanske vzajemnosti, ki se vkljub vsem skeptikom in klevetnikom vsaj na prosvetnem poprišču lepše in lepše razvija, in ki je pri tem priložnosti zlasti blagodejno razsvetlila idealno razmerje med srbskim in našim narodom. Z zadoščenjem treba posebno zabeležiti, kako so Srbi brezpogojno priznali Kopitarjeve zasluge za zbuditev in vzgojitev Vukovo in za prepород srbske književnosti; saj so bili v Ljubljano celo sporočili: »Mi prenesemo svojega Vuka v domovino; ako vi ne prenesete svojega Kopitarja v Ljubljano, ga vzamemo mi s seboj v Beli grad; zakaj Kopitar nam je ravno tako mil in drag, kakor Vuk.«

Z radostnim ponosom nas je pa tudi navdalo priznanje, ki je je poklonil vnanji — nemški — svet slavnim manom Kopitarjevim; z laskavim tem priznanjem se je ob enem, dasi indirektno, vendar dovolj jasno izrazilo priznanje nam samim — rojakom Kopitarjevim — in našim kulturnim težnjam; in prvič — kolikor je nam znano — se je pripoznala od te vnanje strani, v eni vrsti z Belim gradom, bela Ljubljana kot eno izmed jugoslovanskih kulturnih središč.

Spominščica o Kopitarju. C. kr. študijska knjižnica v Gorici hrani izvod znanega Stephanovega grškega slovarja, v katerega prvem zvezku je na prvi strani napisano z ličnimi pismeni to-le Kopitarju namenjeno posvetilo: »À Monsieur Kopitar hommage des éditeurs, Paris 28 Juin 1831

C. B. Hase.«

Pripomniti treba, da je bil Hase poleg obeh bratov Dindorfov eden izmed izdajateljev omenjenega slovarja. Knjižničar, g. dr. A. Baar, ki nas je na to posvetitev opozoril — za kar ga toplo zahvaljujemo — ni vedel povedati, kako je ona Kopitarju podarjena knjiga prišla v last goriške knjižnice.

Salonska knjižnica. Predno izpregovorimo nekaj splošnih opazk o tem novem Gabrščekovem podjetju, kakor smo obljubili zadnjič, treba, da še nekaj pripomnimo k ondašnji oceni Govekarjevih povesti. Izrečno bodi povedano, dasi je jasno to iz celega ondotnega razgovora, da nam je bilo tedaj pred očmi in na mislih za dnje Govekarjevo delo, da se zlasti na-nje nanaša ondotna sodba, ne pa na vse plodove Govekarjeve muze; kajti v tem slučaju bi se sodba sponesla celo drugače, posebno z ozirom na »Socialista« in pa na »Ljubezen in rodoljubje«. Aškerčeva ocena le-te povesti je našim čitateljem gotovo še v dobrem spominu. »Socialist« pa je po našem mnenju najboljšo dosedanje delo Govekarjevo; z njim je dokazal, da zna ubrati tudi drugačne registre človeškega čuvstvovanja, nego zgolj ljubezenske in flirtovske. Kdor si hoče ustvariti o Govekarju-pisatelju popolno sliko, v njenem okviru nikakor ne sme izpustiti omenjenih dveh del.

K tej naknadni popolnitvi naše ondane ocene nas je napotil pamflet, ki ga je o prvem zvezku »Salonske knjižnice« napisala neka »rodolubkinja«. Ni malo nas ni volja količkaj polemizovati proti skrajne neslanim,